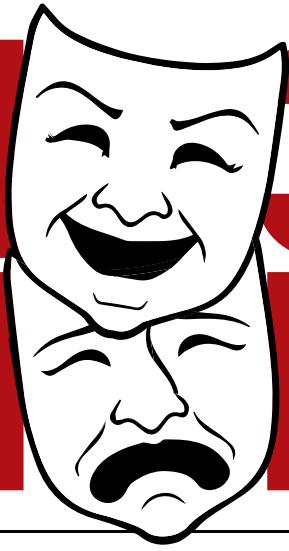

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

ДЕЦЕМБАР 2023.

ГОДИНА XIX, БРОЈ 165

www.narodnopozeriste.rs

ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

СРЕЋНИ ПРАЗНИЦИ

HAPPY HOLIDAYS

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

ЦРНА КОМЕДИЈА ЖЕЉКА ХУБАЧА
„САЊАО САМ ДА САМ СЕ ПРОБУДИО“
У РЕЖИЈИ ДИНА МУСТАФИЋА - ПРВА
ПРЕМИЈЕРА У НОВОЈ ГОДИНИ

Граница између стварности и позоришта

Прва премијера у Новој години, у Народном позоришту, биће одржана 21. јануара на Сцени „Раша Плаовић“, а реч је о црној комедији „Сањао сам да сам се пробудио“, по тексту Жељка Хубача, у режији Дина Мустафића. Премијера је, подсетимо, првобитно била заказана за 29. новембар, али је морала да буде одложена због болести глумца.

Комад говори о животу у једном позоришту посредством четири жанра који се крећу од фарсичне структуре, преко мелодраме, историјског каламбура до

водвилске игре, заокружујући слику наше, и не само позоришне стварности.

Улоге су поверене Јовану Јовановићу, Душану Матејићу, Анастасији Мандић, Сузани Лукић, Нини Нешковић, Николи Вујовићу и Слободану Бештићу, док се сопран Катарина Јовановић појављује као специјална гошћа.

У представи учествују и чланови хора „Смиље“.

Уметнички тим чине драматург Ђорђе Косић, сценограф Јасмина Холбус, костимограф Марина Меденица, композитор Ирена Поповић, Никола Кљајић (асистент редитеља и монтажер

видео материјала), Иван Мирковић (корепетитор и асистент композитора) и Љиљана Мркић Поповић (сценски говор).

„Написао сам комад о позоришту, о томе колико и коме оно значи, а коме не, о његовој друштвеној позицији, субверзивности, сјају и беда, о ономе што је у њему лепо и ружно, о страсти која га ствара и обести која га разара, о уметничкој сујети и безрезервној љубави, о снази оних који у њега верују и који му се дају чак и када му не верују, о театарским утилитаристима и духовницима...“, каже Жељко Хубач.

Редитељ Дино Мустафић наглашава да је заједно са глумачким и ауторским тимом представе настојао да покаже како и у „театарском деилузионизму“ својеврсне утопије позоришног простора као паралелног света у којем ми као актери проживимо добар део нашег животног века.

„Јер, на крају крајева, верујемо да театар то све јесте, и треба да буде; да ниједан уметник не сме изгубити наду да његова представа може променити ток ствари на боље“, сматра Мустафић.

Драматург Ђорђе Косић истиче да је позоришни про-

цес на овом тексту представљао ретку прилику да се кроз један домаћи, савремени драмски текст истражи граница између стварности и позоришта – позоришта не само као уметничког облика већ и институције, са свим својим идиосинкразијама, лепотама и баналностима.

„Спој стварности и театарности омогућио је јединствену синергију, која је у конци изражена у једном еклектичном позоришном изразу између стварности и драме, јаве и сна“.

Прва реприза биће одржана 25. јануара.

■ Р.П.Н. ■

У Народном позоришту у Београду почеле су пробе представе „Мистер Долар“, по тексту Бранислава Нушића, у режији Милоша Лолића.

Премијера је планирана средином марта 2024. године на Великој сцени, а у подели су Недим Незировић, Теодора Драгићевић, Радован Вујовић, Нина Нешковић, Милош Ђорђевић, Ива Милановић, Александар Вучковић, Калина Ковачевић, Драган Секулић, Ваја Дујовић, Немања Стаматовић, Бојана Бамбић, Вучић Перовић, Магдалена Мијатовић, Јован Јовановић, Софија Узунковић, Данило Лончаревић, Ивана Шћепановић, Сава Милутиновић...

Драматург је Периша Перишић, а у уметничком тиму су и Миращ Вуксановић (реализација сценографије), Марија Марковић Милојевић (костимографија), Невена Глушица (компоновање музике) и др Љиљана Мркић Поповић (сценски говор).

„Актуелност неког текста никада ми није представљала кључни

ПОЧЕЛЕ ПРОБЕ НУШИЋЕВЕ КОМЕДИЈЕ
„МИСТЕР ДОЛАР“ У РЕЖИЈИ МИЛОША ЛОЛИЋА,
ПРЕМИЈЕРА СРЕДИНОМ МАРТА НА ВЕЛИКОЈ СЦЕНИ

Значај и моћ новца

разлог због којег бих га поставио на сцену. Припадам оним редитељима који се за неки текст одлуче, пре свега, због одређених вредности које он носи, попут специфичног третмана језика и говора или некакве игре са оним што подразумевамо као позоришно наслеђе. Међутим, с друге стране, интересантно је да је овај текст, заиста, изузетно актуелан. Радња се догађа на журци некакве високе класе, односно елите која је истовремено и политичка и финансијска и корумпирана. Без обзира на то што је комад написан пре скоро једног века, његова актуелност је до те мере присутна да не морам, чак, ниједним редитељским поступком да указујем на то. Један од разлога зашто сам се определио баш за

овај Нушићев текст је тај што у њему има много ликова. Веома ми је инспиративно што ћу бити у прилици да радим велике групне сцене, а посебно ми је драго што у подели имам тако пуно младих глумаца“, каже редитељ Милош Лолић који ће бити задужен и за идејно решење сценографије.

Успешан почетак рада на новој представи, уметничкој и сарадничкој екипи пожелела је уметничка директорка Дrame Молина Удовички Фотез, која је у кратком говору најавила да ће 2024. година у Народном позоришту у Београду бити у знаку Бранислава Нушића, поводом 160 година од рођења.

„Веома ми је драго што ће Нушића, први пут у својој каријери, режирати Милош Лолић. Желим вам да радите предано, јер тако увек дође резултат. Такође, желим да се лепо играте и да ова представа буде лековита за

све вас, јер ће онда бити и за публику“, поручила је Молина Удовички Фотез.

Као и у већини својих дела, Нушић и у „Мистер Долару“ ангажовано пише, у овом случају, о моћи новца и о томе у којој мери је новац, вечни покретач збивања у свету – дајући му тиме функцију главног лика комада. И сам наслов представља алузију на значај новца, највећу опсесију како тадашњег друштва с почетка тридесетих година прошлог века, тако и овог, данашњег.

У фокусу комада, у којем се славни српски комедиограф подсмева у лице учмалој и затвореној групи живописних мрачних ликова, скоројевића и лажних буржуја, је прича о увређеном адвокату Александру Матковићу који уз помоћ медија жели да уради један „друштвени експеримент“...

Ово ће бити тек друга поставка „Мистер Долара“ у Народном позоришту у којем је произведен 16. септембра 1932. године, у режији Јосипа Кулунџића.

У великом ансамблу улоге су остварили Витомир Божић, Никола Гошић, Драгутин Петровић, Јован Антонијевић, Милан Стојановић, Мата Милошевић, Жанка Стокић, Владета Драгутиновић, Виктор Старчић, Михаило Васић, Милорад Душановић, Фран Новаковић, Невенка Микулић...

■ М.Б. ■

Величанствен и необичан животни пут Светог Саве, од принца Растка до првог архиепископа Српске православне цркве, инспирисао је многе наше уметнике. Истакнути српски књижевник Милован Витезовић (1944-2022), после дугогодишњег бављења овом темом, написао је за Народно позориште у Београду комад „У име оца и сина“ о животу Стефана Немање и Растка Немањића. Пробе у режији нашег истакнутог редитеља Милана Караџића почеле су средином новембра, а премијера је планирана на Великој сцени 27. јануара, на Дан светог Саве, празник којим се обележава успомена на једну од најзначајнијих личности српске историје. Драматург и аутор адаптације Ивана Димић, сценограф Борис Максимовић, костимограф Драгица Лаушевић, композитор Ирена Поповић и Љиљана Мркић Поповић (сценски говор) потписују се као уметнички тим овог позоришног дела у ком су улоге додељене Горану Шушљику (Принц Растко, Монах Сава), Миодрагу Крстовићу (Стефан Немања, Монах Симеун), Борису Пинговићу (Стефан Првовенчани, Монах Симеон), Небојши Кундачини (Челник Војин), Владану Гајовићу (Вукан), Златији Ивановић (Каталина), Сузани Петричевић (Ана Романова, Монахиња Анастасија), Бојани Стефановић (Јевдокија), Зорану Ћосићу (Методије, Хиландарски игуман), Бојану Кривокапићу (Владислав Краљ, син Стефана Првовенчаног), Гојку Балетићу (Игуман, Прот, Патријарх Јерусалимски) и Дарку Томовићу (Цар Алексије Ромејски, Цар Асен Бугарски).

„Милован Витезовић оставио нам је плод свог дугогодишњег студиозног рада, драмску епопеју на две стотине страна *У име оца и сина*. Од тог драгоценог материјала могло би се сачинити четири целовечерње представе“, каже Милан Караџић у интервјуу за „Позоришне новине“ и додаје: „С обзиром на то да сам пре тридесетак година режирао представу о Светом Сави у позоришту за децу од првог дела овог Витезовићевог драмског завештања, сада сам одлучио да се концентришем на последњи део који садржи биографске чињенице из живота Светог Саве од монашења до краја живота. Радња драме прати како је организовао цркву, државу, увео законе, образовање, болнице, био дипломата, мирио зарађене... па све до смрти у Трнову.“

Свакако. Веома је драмски захтевно, али и изазовно правити представу о историјској личности какав је Свети Сава. То је човек који се млад одрекао свега земаљског и постао монах да би, посветивши цео свој живот Богу, постао способен да учини више од било ког човека за исти тај земаљски свет. Након првог читања овог текста, био сам, као и код претходних Витезовићевох текстова, фасциниран поетичношћу која избија из његових реплика, његовог говора... Ми, наравно, не знамо са сигурношћу како се тада, када је Сава живео, причало, али познавајући писца, убеђен сам да је сигурно успео да ухвати дух тога времена.

Драматург Ивана Димић успела да је текст који је имао око две стотине страна, сведе на неких педесетак...

МИЛАН КАРАЏИЋ, РЕДИТЕЉ ДРАМЕ „У ИМЕ ОЦА И СИНА“
ПО ТЕКСТУ МИЛОВАНА ВИТЕЗОВИЋА, У АДАПТАЦИЈИ ИВАНЕ ДИМИЋ

Велики је изазов радити представу о историјској личности као што је Свети Сава

Шта Вам је након првог читања оставило најјачи утисак?

Савин реформаторски дух. Јер, он није био само човек вере, него и велики реформатор, утемељитељ духовне историје Срба. Био је човек велике храбрости, смелости, правих одлука, једног немирног духа... Он је, заиста, много тога направио за свој народ, за своју земљу, веру... У разговору са Гораном Шушљиком, договорили смо се да Сава никако не треба да буде неки тамо ћутљиви, мирни, тихи молилац Богу, већ једна веома вредна, активна, речита особа којој ништа није тешко, па, чак, ни да са радницима и мајсторима истовара камење којим ће бити постављени темељи манастира. На тај начин замишљао га је и Милован Витезовић.

Претпостављам да сигурно није било нимало једноставно упустити се у целу ту причу о једној тако значајној историјској личности чији је животни пут био веома испуњен и садржајан и чији је култ личности и данас изразито јак у нашем народу?

Свакако. Веома је драмски захтевно, али и изазовно правити представу о историјској личности какав је Свети Сава. То је човек који се млад одрекао свега земаљског и постао монах да би, посветивши цео свој живот Богу, постао способен да учини више од било ког човека за исти тај земаљски свет. Након првог читања овог текста, био сам, као и код претходних Витезовићевох текстова, фасциниран поетичношћу која избија из његових реплика, његовог говора... Ми, наравно, не знамо са сигурношћу како се тада, када је Сава живео, причало, али познавајући писца, убеђен сам да је сигурно успео да ухвати дух тога времена.

Драматург Ивана Димић успела да је текст који је имао око две стотине страна, сведе на неких педесетак...

Да, та прва рука је, заиста, била огромна. Милован је то писао годинама. Имао је, чак, идеју да се од тога ради и телевизијска серија. Ивана, моја дугогодишња сарадница, пријатељица, драматург и писац, одлично је то сажела стављајући у фокус каснији период њихових живо-

Свети Сава је средином 19. века проглашен за патрона свих српских школа, а 27. јануар за школску славу. Рођен око 1175. године у Расу као Растко Немањић, најмлађи син великог жупана Стефана Немање, Сава је за живота постао познат као књижевник и просветитељ, правник, дипломата, први архиепископ аутокефалне Српске православне цркве. Замонашивши се на Светој гори у руском манастиру Светог Пантелејмона, заједно са оцем подигао је манастир Хиландар. Носилац је великих заслуга за развој школства у средњовековној Србији, а иза себе је оставио и више писаних дела, међу којима су „Житије Светог Симеона“, „Карејски типик“, „Хиландарски типик“, „Студенички типик“, „Законоправило... У повратку са пута у Јерусалим смрт га затиче 27. јануара (или 14. јануара по старом календару) 1236. године у Бугарској. Сахрањен је у Трнову, тадашњој бугарској престоници, да би средином 15. века његово тело било пренето у Србију, у манастир Милешева.

та током кога се окрећу духовности и постају Свети Симеун и Свети Сава. Без обзира на то што је текст сажет, он је мисаоно пун и драмски веома снажан. Има ту изразиту поетску ноту, проткан је емоцијама. А емоција је нешто без чега ја не могу да замислим ниједну представу, без обзира на то да ли је реч о драми или комедији. Емоција је основни

појам који неком делу даје ту неку снагу, моћ. И моје комедије су увек набијене емоцијама; у њима има и туге, и смеха и плача. Што каже Његош: *Чашу меда јошт нико не попи што је чашом жучи не загрчи, чаша жучи иште чашу меда, смијешане најлакше се пију*. Е, то је оно што ја волим и што је, заправо, лајтмотив у мом редитељском раду.

Да би као редитељ имали све „у малом прсту“, без обзира на претходно искуство у раду које је у вези са том темом, колико сте времена утрошили „копајући“ по разним архивима да би у потпуности могли да се посветите раду на овој представи?

Више од две године, у сваком случају. Милован је још увек био жив, кад сам ја поново почео да се бавим том темом. Много сам читао... Тражио сам све што је у вези са Светим Савом, Немањићима... Морао сам, на неки начин, да обновим то своје раније усвојено знање, пре свега ту историјску причу о њему и породици. Јер, овде је један од најважнијих ликова, поред Светог Саве, његов отац, велики жупан Стефан Немања, и наравно, Савина браћа и снахе, а посебно брат Стефан Првовенчани. У комаду је, на пример, веома интересантно колики је напор Сава уложио да би га откачио од Рима и папе и шта је све морао да ради због њега да би могао да постане архиепископ.

Премијера је плански заказана баш за 27. јануар, на Савиндан?

Да, и то је било нешто што ме је у самом почетку, онако, мало и плашило. Имао сам одређени страх у смислу да сам тај датум, уосталом, као и читава та тема, језик, личности из комада... нагињу ка томе да би све то могло да се претвори у једну велику пригодну приредбу, неку свечану академију. Али, те сумње су биле кратког даха. Мој главни циљ је

био да то буде право позориште, права представа, да то буде филм на сцени. Ево, верујем, да сам заједно са Иваном и осталим сарадницима успео тако нешто да направим, да поред те монументалности коју представа носи својом темом, у њој има и неке бајковитости. Много волим у позоришту тај свет бајки и ту атмосферу која иде уз то. У овом случају, веома добру сарадњу имао сам са својим сјајним дугогодишњим сценографом Борисом Максимовићем. Нас двојица смо се потрудили да осмислимо нека решења која ће бити веома једноставна, без оних великих, тешких кулиса. Хтели смо да максимално искористимо могућности Велике сцене, пре свега светлосни парк, ротацију и све те нове технологије, како би правили брзе промене. Рецимо, Свети Сава је у једној сцени у Жичи, у следећој је већ у Зеници, потом иде у Јерусалим, па на Свету Гору... Све је то морало да се реши, да буде једноставно и ефектно. На филму је то мало теже изводљиво, јер да би снимили неке сцене, морали бисмо да путујемо на одређена места. У позоришту је ситуација другачија. Ту је на снази онај принцип који највише волим – помоћу *штапа и канана*, и уз мало маште и прави одабир ствари и средстава. Дакле, без обзира на то што је премијера планирана за 27. јануар, на Дан Светог Саве, ово сигурно неће личити на неку свечану академију, већ ће то бити савремена драмска представа која ће на прави начин, својим садржајем и драмском снагом, да осветли ту изванредну причу Милована Витезовића. Верујем да би од овог текста могао да се снимити и фантастичан филм, онако, као... ала Ридли Скот. То је врста поетике коју веома волим.

■ Микојан Безбрадица ■

АЛЕКСАНДАР КОЈИЋ,
ДИРИГЕНТ ОПЕРЕ
НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ

Лепота и мука овог посла је што нема одмора

После деценије и по проведене у Српском народном позоришту у Новом Саду, маестро Александар Којић, од јуна ове године, променио је „клубске боје“ и постао члан ансамбла Опере Народного позоришта у Београду. У интервјуу за „Позоришне новине“, наш саговорник, који припада водећим диригентским именима млађе генерације, истиче да је с великим задовољством прихватио да уђе у стални ангажман једне од наших најзначајнијих културних институција.

„Позив да постанем диригент Опере Народного позоришта у Београду је за мене ствар од велике важности. Након петнаест успешних сезона проведених у Опери Српског народног позоришта у Новом Саду, као и на гостовањима ван наше земље, резултати мога рада су били познати руководству Народного позоришта у Београду, те је позив да се управо ја прикључим ансамблу Опере НП био логичан избор. За мене лично, велика је одговорност стати на подијум са кога су дириговали Оскар Данон, Душан Миладиновић, Богдан Бабић, Барановић, Пашћан... то су велика имена која су оставила дубок траг у нашој култури. Имао сам прилику да, још као студент, проведем време

са Оскаром Даноном као и са Душаном Миладиновићем и из прве руке слушам о раду Опере у Београду. Тако да ми је данас велика част што своја уметничка настојања могу да испољим са ансамблом Опере Народного позоришта у Београду.“

Које премијерне наслове бисте волели да радите у Народном позоришту?

Донекле бих се надовезао на претходни одговор. Знајући да је последњих деценија репертоар у највећем броју случајева био везан за италијански репертоар, на који је наша публика највише и навикла, моја жеља би била да диригујем нека дела која су својевремено била „лична карта“ Београдске опере. То су пре свега дела словенског репертоара „Кнез Игор“, „Продана невеста“, „Борис Годунов“... Са друге стране, ја сам велики поштовалац француских аутора, који се, такође, ређе изводе... Али, сваки премијерни наслов, без обзира ког аутора, носи са собом једнак степен одговорности и посвећености.

После завршених основних и специјалистичких студија дириговања на Факултету музичке уметности у Београду, усавршавали сте се на неколико различитих мајсторских курсева: у Београду код проф. Уроша Лајовица, Бечу код проф. Марка Стрингера (Universität für Musik und darstellende Kunst, Wien),

Мајнцу – курсеви из хорског дириговања (проф. Ервин Ортнер и Фридер Берниус), Утрехту – курсеви из хорског дириговања (проф. Тимоти Браун), као и на радионицама за стару музику (Хелмут Рилинг – Мајнц и Тон Копман – Утрехт). Реч је о веома значајним људима из света оперске уметности...

Млад уметник треба да што више знања упије са разних страна. Ја сам имао срећу и привилегију да се сретнем и да учим од неких веома важних педагога и великих имена у нашој струци. Сви су ми подједнако важни и сви употпуњавају одређени сегмент моје уметничке личности. Ипак, ако бих морао да издвојим један курс био би то последњи на који сам отишао, а који је држао Рикардо Мути у Равени 2017. године. То је курс у склопу Италијанске оперске академије коју је Мути основао са намером да едукује диригенте за оперско дириговање и пијанисте за корепетирање у опери. На том курсу се увек спрема по једно оперско дело. Ми смо тада радили Вердијево „Аиду“. Ја не могу ни у назнакама да вам опишем количину корисних информација и савета које сам тамо примио, а везано за вођење опере уопште, за дириговање италијанског репертоара, за рад са оперским солистима, изговор, фразирање, вођење представе, третирање оперског

оркестра у доносу на симфонијски оркестар...

Примарна улога диригента је да постави, односно конфигурише музику, да уобличи музичке истине из партитуре... У којој мери се, конкретно, огледа његова слобода у тумачењу неког дела?

Сматрам да је партитура ствар од које тумачење једног дела треба да почне, али нипошто да се ту и завршава. Велики мајстори диригентског позива су то добро знали и зато, као доказ томе, данас имамо снимке једних истих композиција, али изведених на попуно различите начине, притом свако извођење за себе је веома убедљиво. Истина није једна као

што ни музика није само једна и иста. Са друге стране, свака слобода мора да има свој оквир, ако нема потребан оквир онда није слобода већ анархија. Исто је и у музици. Партитура је оквир, задатост. Што је диригент образованији, способнији да истражи све детаље партитуре, а то је диван и дуготрајан посао, то је касније његова слобода већа. То се осети на представи. То осети и публика и извођачи, да ли диригент види „нешто иза“ партитуре или не. Да ли диригент уме да на крају може музику да „пусти“ да се деси... Не умем баш најбоље то да објасним речима. Увек се сетим Густава Малера, који је пре свега био оперски диригент, а који је упорно понављао да „најважније не пише у нотама“. И ја дубоко верујем у то. Чудно је... не можете видети иза, а да претходно заиста не апсорбујете све из партитуре, а са друге стране, ако желите да је ваше извођење јединствено пошто-пото, то је у старту осуђено на пропаст.

Уз Вашу веома богату биографију која, поред дириговања, укључује и активно бављење оркестрирањем и аранжирањем, паралелно се надоградило и значајно уметничко искуство. Како се постиже успех у овом послу у чијој манифестацији, што би неки рекли, нема ничега осим искрене способности и покушаја да се открије музичка истина?

Моје мишљење је да је

успех резултат великог рада и нешто мало талента. Опште место је да је таленат један посто, а 99 посто рад. Али, са друге стране, без тог једног процента не може да се стигне нигде. Грубо звучи, али је тако. Успех се постиже сталним стрмљењем ка „оном иза“, да се надовежем на претходно питање... А то значи рад и само рад. Много читања, много информација, не само из области музике већ и других облика уметности, књижевности... Исто тако мислим да диригент у себи мора да обједини и умеће компоновања, свирања на клавиру, аранжирања, оркестрирања. То су алати са којима се касније оперише. Под тим мислим да ако сте нешто сами написали или оркестрирали јасно вам је како је композитор размишљао док је дело стварао. Нема другог начина. Има, али не води ничему. Још једна ствар, данас се јако брзо живи, а бавимо се делима која су из прошлости... Ми смо константно у прошлости, наш ум покушава да се идентификује са ствараоцима из давнина, а живимо у овој пребрзој садашњости. Тај страховити анахронизам је врло често погубан за некога ко се бави опером, али, ето, то је још једна ствар на коју диригент мора да мисли када спрема неко дело. Шта нама данас говори одређена композиција, да ли нама то нешто уопште значи или не. Лепота и мука овог посла је што нема одмора... Од нас се много очекује, али нам је много и дато.

Током досадашње каријере, често се гостовали на разним сценама у региону и иностранству - у Хрватском народном казалишту у Загребу, ХНК „Ивана пл. Зајца“ Ријека, Сегединској опери, Театру Опере и Балета у Краснојарску, Државном театру у Брауншвајгу...

Са сваког гостовања носим збиља пријатна искуства. Увек сам веома лепо сарађивао са колегама. Гостовања рангирам по томе колико брзо сам успео, или нисам, да са ансамблом нађем заједнички језик, као и по томе које дело сам изводио. Поменућу, на пример, гостовање у Ријеци када сам дириговао нову продукцију опере Бенџамина Бритна „Окрет завртња“. Фантастично дело, изванредно. Дело које поставља много питања. Представа је имала огроман успех код публике.

■ Микојан Безбрадица ■

ОПЕРА СТАНИСЛАВА БИНИЧКОГ „НА УРАНКУ“, 17. И 20. ЈАНУАРА
ПОВОДОМ 120 ГОДИНА ОД ПРЕМИЈЕРЕ

Јубилеј прве српске опере

Поводом 120 година од премијере прве српске опере „На уранку“, 17. и 20. јануара, на Великој сцени (19:30), биће изведена та једночина опера Станислава Биничког, према либрету Бранислава Нушића, под диригентском управом Стефана Зекића и у режији Ане Григоровић.

Овај јединствени бисер српске културне баштине, произведен је у Народном позоришту у Београду 20. децембра 1903. године.

Радња се догађа у бурним временима с краја претпрошлог

века, негде на југу Србије, а у оквиру ње, смештена је прича о љубавном троуглу младог српског пара и турског аге...

Опера у режији Ане Григоровић, премијерно изведена 30. октобра 2019. године, је модерна, а заплет је осавремењен и стилизован, да би публици приближио ту универзалну љубавну причу.

У подели су Евгенија Јеремић (Станка), Марко Живковић (Раде), Дубравка Филиповић (Анђа), Михаило Шљивић (Реџеп), Михаило Оташевић (Мујезин)...

У представи учествују Оркестар, Хор и Оперски студио

„Борислав Поповић“ Народног позоришта у Београду.

Сценографкиња је Дуња Костић, костимографкиња Катарина Грчић Николић, за кореографију је био задужен Милош Кеџман, док је аутор сценског покрета Сузана Лукић.

Између праизведбе и премијере у овој продукцији, опера „На уранку“ имала је још три премијере на сцени Народног позоришта у Београду - 26.09.1968, 07.10.1999. и 04.12.2003. године.

■ Р.П.Н. ■

У МУЗЕЈУ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА ОТВОРЕНА ИЗЛОЖБА ПОВОДОМ
СТОГОДИШЊИЦЕ РОЂЕЊА ПРВАКИЊЕ ОПЕРЕ ЂУРЂЕВКЕ ЧАКАРЕВИЋ

Примадона блиставе каријере

Изложба поводом стогодишњице рођења некадашње првакиње Опере Народног позоришта у Београду Ђурђевке Чакаревић, коју је приредио Драган Стевовић, отворена је 21. децембра у Музеју Народног позоришта.

Поставку, која обухвата њен живот и рад на сцени матичног театра, као и гостовања и ангажмане у земљи и иностранству, отворио је професор Владимир Јовановић који је истакао да је Ђурђевка Чакаревић била једна од наших највећих вокалних уметница друге половине 20. века, више од две деценије првакиња Опере Народног позоришта у Београду „и један од њених најсигурнијих ослонаца“.

„Даровита, вредна, гласовно и глумачки раскошна, свакодневним упорним радом, успела

је да оствари велику уметничку каријеру, упркос свим препрекама на које је наилазила идући трновитим путем од села Гај код Ковина до највећих и најпозна-

тијих оперских театарa и концертних дворана у свету. Својим врхунским остварењима, препуним унутрашњег колорита израженим до најситнијег детаља, одушевљавала је не само љуби-

теље опере и музичке критичаре у Београду и у најзначајнијим иностраним музичким центрима, него и своје партнере подстицхући сваког појединачно да све од себе да би заједнички остварили велику представу. На сцени и на концертном подијуму увек је била сигурна, самоуверена и доминантна, а у свакодневном животу – једноставна, скромна, добронамерна, спремна сваког да саслуша и свакоме да помогне“, подсетио је професор Јовановић, који је 2005. године објавио монографију о Ђурђевки Чакаревић.

У оквиру програма поводом свечаног отварања изложбе, говорили су и уметнички директор Опере Народног позоришта Никола Мијаиловић, као и првакиње Опере Олга Ђокић и Јелена Влаховић.

■ Р.П.Н. ■

ТРОЈЕ МЛАДИХ ПРИМЉЕНО У СТАЛНИ
РАДНИ ОДНОС У СЕКТОР ДРАМЕ

Народно позориште у Београду, посвећено је стварању врхунске уметности и, у вези с тим, неговању и усавршавању постојећих као и креирању нових генерација уметника и сарадника. У складу са таквом развојном културном полити-

тиком, отварање нових радних места представља наставак активности, да се у уметничким ансамблима, као и осталим позоришним секторима, запосле нови, млади, талентовани кадрови. У стални радни однос, на неодређено време, у ансамблу Дrame примљени су глумци Драган Секулић и Теодора Драгићевић, као и инспицијенткиња Сања Угринић Мимица. У оквиру актуелног репертоара, Драган Секулић игра у представама „Рибарске свађе“ (Криште), „Магбет“ (Слуга), „Наш разред“ (Јакуб Кац) и „Године врана“ (Милан Ракић), а Теодора Драгићевић у „Рату и миру“ (Наташа Ростова) и „Рибарским свађама“ (Кека).

Р.П.Н.

ПОЧЕЛО ЕМИТОВАЊЕ СЕРИЈЕ НА РТС
ПОВОДОМ СТО ГОДИНА БАЛЕТА

Поводом обележавања сто година балета у Србији, РТС је, у сарадњи са Народним позориштем, произвео серију од четири наставка чији је први део емитован у понедељак 18. децембра (21,45), на Другом каналу. На ово фантастично, снoлиoкo и бајковито балетско путовање, гледаоце води Марија Јанковић Шеховић, некадашња солисткиња Балета Народног позоришта у Београду, уједно и сценариста пројекта. „Ићи ћемо кроз ову причу заједно са чувеним Рускињама, Јеленом Пољаковом, Аном Павловом,

Нинoм Кирсанoвoм, затим нашим великим дивама, Душкoм Сифниoс, Вишњoм Ђорђевић, Лидијoм Пилипенкo, Јованкoм Бјeгoјeвић, откриваћeмo сa Димитријeм Парлићeм нoвe

светoвe нaшe аутeнтичнe корeoгрaфијe и мајстoрствa, гoвoрићeмo o балeтy и кao o мушкoј игри. Бићeмo зајeднo сa саврeмним хeрoјимa балeтa нaшeг нaциoнaлнoг пoзoриштa, oд Ашхeн Атаљaнц, прeкo Анe Павлoвић, Кoнстaнтинa Кoстјукoвa, Јoвицe Бeгoјeвa, Кoнстaнтинa Тeшee... свe дo мнoштвa саврeмeних уметникa збoг кoјих нe трeбa дa бринeмo o бyдyћнoсти игри нa oвим простoримa“, кaзaлa је у нaјaви сeријaлa Маријa Јaнкoвић Шeхoвић. Дрaгoцeнoст сeријe сy несумњивo и вреднa дoкумeнтaрнa грaђa, снимци и фoтoгрaфијe из архивa Рaдиo тeлeвизијe Србијe, Нарoднoг пoзoриштa у Бeoгрaду, Пoзoришнoг мyзeјa и привaтних лицa. Сeрију је рeализoвao Бoрис Миљкoвић сa eкипoм млaдих сaрaдникa, урeдницa је Оливeрa Милoшeвић. „Дe дoкумeнтaрнe сликe сy пoсeбнa дрaгoцeнoст, јeр кaдa имaтe дoбру сликy, имaтe и oдличнy причу. Овa сeријa прaви је дрaгуљ“, пoручијe Оливeрa Милoшeвић. Балeт Нарoднoг пoзoриштa у Бeoгрaду oбeлeжиo је знaчaјaн јубилeј – стo гoдинa пoстojањa, 19. мaртa oвe гoдинe прeмијeрним извoђeњeм прeдстaвe „Гусар/Le Corsaire“, у корeoгрaфији Бaхрaмa Јулдaшeвa, прeмa пoстaвкaмa М. Пeтипa и П. Гусeвa и нa музикy Адoлфa Адaмa и грyпe кoмпoзитoрa. Првa цeлoвeчeрњa балeтскa прeдстaвa - јeднoчинкe „Шeхeрeзaдa“ и „Силфидe“ (кoрeoгрaфијy прeнeлa Јeлeнa Пoљaкoвa) прeмијeрнo сy извeдeнe 19. мaртa 1923. гoдинe и тaј дaтум сe смaтрa звaничним пoчeткoм рaдa Балeтa Нарoднoг пoзoриштa у Бeoгрaду.

Р.П.Н.

ПРВАКИЊА ДРАМЕ ИВАНА ЖИГОН,
ПОСЛЕ ВЕЛИКОГ УСПЕХА
У БЕЛОРУСИЈИ:

Сужњи увек најлепше певају о слободи

Ивана Жигон на проби „Идиота“ у Минску

Незаборавна представа Народног позоришта у Београду „Идиот“ у адаптацији и режији Стеве Жигона, поново је оживела на позоришној сцени. Овога пута, захваљујући његовој ћерки Ивани, првакињи Дrame Народног позоришта која је овај комад, по текст славног Фјодора Михајловича Достојевског, поставила у Националном академском драмском театру „Максим Горки“ у Минску. Представа је премијерно изведена 9. фебруара ове године, а прошлог месеца у конкуренцији 30 театарa Белорусије проглашена је за најбољу драмску представу у тој земљи.

„Само поверење које сам добила да у прапостојбини Достојевског режирам његово дело, да оживим завет мог оца да се и после његовог одласка играју његове представе, било је нестварно. Питала сам се дуго која ме је то невидљива рука довела управо у театар у коме сам првог дана каastingа открила да тамо постоје и Кнез Мишкин, Настасја, Рогожин и Аглаја и да су баш такви као да их је замислио сам Достојевски. То је већ била савим довољна награда за моју верност истинском театру и литератури. Нисам се надала да постоје и неке друге, али ето, почеле су да пристижу. Па ипак, оно што уистину представља круну мога рада у Минску то је сала препуна младих. Истинске овације после три сата захтевне литературе којима су поздрављени хероји Достојевског за своју пророчку мисију, као и глумци који се предају светињи театра без остатка. У театру не може бити веће награде од оне када се најузвишенији људски идеали сусретну са омладином и када се у њима огледну. За то се

живи, а верујте за то се могло и умрети“, преноси своје утиске Ивана Жигон у разговору за „Позоришне новине“.

У међувремену, за исту представу, 8. децембра на дан рођења Стеве Жигона, добили сте и „Златног витеза“ у међународној конкуренцији 18 представа. Сада у својој колекцији имате укупно шест тих престижних признања, само једно мање од Никите Михалкова, једног од највећих светских уметника...

И сам Николај Бурљајев се чуди како се то догодило. Ја се увек сетим тате који је говорио: *Ишка, ти и ја можемо да победимо само нокаутом*. Најпре ми је стигао витез још пре 30 година за сценарио коме је праунук Достојевског дао име *Идиотка*, тај први сам добила под псеудонимом. После је био *Витез* за *Госпођицу Јулију* која ме је убијала 150 пута, па сам јој после своје треће болести - отказала то право. Потом, за документарни филм о Голоточанима које сам водила у Москву и снимала о њима филм. Најдражи витез од свих до сад био је за режију представе „Стојте галије царске“ у коме је учествовало око 200 људи и коју сам радила шест месеци. Сава центар 2014. године је био на ногама, аглауз је трајао око 25 минута, али у Српским културним круговима - није вредео ни нокаут. И када неко да све од себе у име очувања културних вредности и, што је најважније, када зна да у себи чува знање које је наследила директно преко уметничке лозе Станиславског и када се тај неко осети сасвим непотребан баш онда кад је театру заправо најпотребнији са тим својим богатством које му је предато попут вечите ватре - увек се, као и у свакој бајци, ту негде нађе *Витез*

који жели да те сачува. Од рођења живим међу метафорама, волим метафорички и да се изражавам: једино тако бих на ваше питање уз дозу Жигоновског хумора могла да образложим невероватан број *Витезова* који су ме окружили - *да сачувају мене, и ту ватру коју са собом носим*.

Ваш отац Стево Жигон, чувени глумац и редитељ, током веома богате и успешне каријере, осим бројних позоришних, филмских и телевизијских улога, остварио је и 57 позоришних режија. У Минску сте поставили „Идиота“, за чију основу сте преузели његову културну представу премијерно изведену 22. новембра 1995. године на Великој сцени Народног позоришта у Београду. Зашто сте се одлучили баш за тај наслов?

Кнез Мишкин је онај јунак који на планетарни ужас садашњег момента даје публици излас. У тами - парче плавог неба својих очију. Као суперхерој славјанске цивилизације не поставља питање бити и ли не бити, већ само одговара - *волет!* Саосећање је за њега *једини могући закон опстанка човечанства*. Он даје прилику да театар опет постане како је тата говорио *Храм у коме се поново учимо да живимо заједно*. А Настасја је једина хероина светске литературе која је бацила новац у ватру и тиме прерасла своју епоху и судбину. И кнез и Настасја су револуционари, а револуционари мењају свет. Само такви хероји могу мењати и нашу публику - загрејати опустелу

душу савременог човека. Уверена сам да нема актуалнијег комада у руској литератури од *Идиота*. Насупрот њему стоји *Доријан Греј* у западној култури, као његов опозит. И њега бих радо поставила.

Премијера у Минску одржана је на годишњицу смрти Достојевског. Тога дана добили сте орден Достојевског потписан од стране председника Удружења писаца Русије...

Један од задатака уметности није само да докаже да смрти нема. Театар је живљи и од самог живота. Зашто би иначе гледалац са цветних пољана, живећи под пространством неба и звезда долазио у омеђени простор без прозора, осветљен некаквим кантама од рефлектора? Зато што сужњи увек најлепше певају о слободи. Тако сам у својим режијама оживљавала оне који нам дају снагу да преживимо војнике на Зејтинлику који су у мојој представи заиграли коло на својим гробовима и тако *растерали смрти чини*. У нашем Народног позоришту на његов 200-ти рођендан покушала сам да остварим сусрет земаљског

играм између живота и смрти јер, не заборавите, позориште је била моја колевка.

У којој мери се Ваша поставка разликује од Стевине?

Пошло се од римејка, а стигло до реинкарнације. До новог живота! Са мном у живим сећањима биле су моје колеге из наше београдске представе - Небојша Дугалић, Тихомир Арсић и сви други. Са Стевиних врхова могла сам се винуту или у слободан прстор или разбити се о земљу; јер пустио ме је да скочим са велике надморске висине. Открила сам изнова театар у коме се људи крећу сценом својим орбитама, онако како се небеска тела крећу по космичким просторима. На сцени се догодила нека нова мета-геометрија, биологија, физика. Овде морам напоменути сарадњу са генијалним Борисом Максимовићем, који ми је понекад и у два ујутро путем WhatsApp саветовао како да у том простору укрстим снопове светлости. Игра са светлошћу постала је у Минску моја страст. Такође, показало се да је и мој рад са глумцима био на висини рада мога оца.

Две Настасје Филиповне: Вероника Пљушкевич из Белорусије и Ивана Жигон у свом костиму после 30 година од премијере у Народног позоришту

Не стидим се да кажем оно што је истина. Схватила сам да бих се и годинама могла бавити овим ремек делом књижевности и театра проучавајући углове и путање којим се креће Човек према Човеку. Међу фантастичним белоруским

и небеског Његоша у спектаклу *Његош небом осцијани*, на четрдесетницу моје мајке Јелене Жигон глумила сам са њом у представи *Десанки за вечност* у синхронном дијалогу између оног и овог света. Захваљујем Петру Антоновићу на техничким могућностима које нам је обема омогућио оно што је немогуће. Прошле године са Душицом Стефановић оживела сам и костиме Божане Јовановић, када су све епохе и сви њени омиљени уметници заиграли уз омиљеног јој Брајана Адамса. Па како бих онда одолела да не оживим Достојевског који ме је увео у свет театра? Да не оживим ремек дело мога оца - генија и мислиоца Стеве Жигона? Тако сам на неки начин оживела успут и своју младост. Уочи премијере, на свој рођендан, опет сам обукла хаљину Настасје Филиповне и уз плес са циганима бацила још једном свежањ новчаница у камин! Можда се тако лако

глумцима који се заразно смеју и плачу, схватила сам да су велики писци само они који нам пружају могућност да свака сцена групише људске односе у нешто налик на сазвезђа. Само уз великог писца и велике глумце театар постаје метафизички простор, а такав простор вапио је за својим творцем. Представа сам тако понудила нову улогу - Фјодора Михајловича. Deus ex machina! Потом, театарском збивању није било краја. На премијеру стигли и његови потомци - прапраунук Алексиј Достојевскиј са четворо деце. Сутрадан смо стигли у село Достојево да потомци додирну земљу свог великог претка. Белорусија је тих дана брујала о томе да је Достојевски добио своје презиме управо у том селу и да оно гласи Достојан и да је Достојевски, већ давно пре рођења, био предодређен за Патријарха међу писцима светске литературе.

■ Микојан Безбрадица ■

ЈУБИЛЕЈ ПРЕДСТАВЕ „ДЕРВИШ И СМРТ“ ПО РОМАНУ МЕШЕ СЕЛИМОВИЋА, У РЕЖИЈИ ЕГОНА САВИНА

Деценија и по од премијере култне драме

Представа „Дервиш и смрт“, према истоименом роману Меше Селимовића, по драматизацији Борислава Михајловића Михиза, у адаптацији и режији Егона Савина обележила је 26. децембра на Великој сцени значајан јубилеј – петнаест година од премијере.

За разлику од романа, у којем се радња дешава током периода османлијске владавине, у овој поставци одвија се у много ближе прошлости.

Реч је о педесетим годинама прошлог века, односно о времену када је ухапшен и стрељан Мешин брат Шефкија Селимовић због намештаја који је узео из „заплењене непријатељске имовине“ како би опремио свој стан који је у току рата потпуно опљачкан. Управо та његова бесмислена смрт послужила је Мешу Селимовићу као лајтмотив да напише причу о братској оданости и човековој илузији да је религијском догмом, у свету са репресивим механизмом власти, могуће одбранити истину.

„Било је велико задовољство радити ту представу. То је био један комплексан редитељски поступак. Сличан сам радио у „Млетачком трговцу“; реч је о потпуној промени контекста, али таквој да нигде не нарушим структуру дела и да испричам причу где ће типологија и ликови остати то што и јесу, као у Мешином роману. За успех „Дервиша“ несумњиво је заслужан и Никола Ристановски који је лик Ахмеда Нурудина направио потпуно неочекивано. Успео је да с њим оствари потпуно идентификацију. Невероватно је с колико уверљивости игра те психолошке ситуације у којима

се нашао Ахмед... Био је то диван процес, рађен са огромном страшћу и љубављу. Те дуговечне представе, а имао сам их више током своје каријере које су извођене и по неколико стотина пута, човек, некако, може да осети још у фази проба због компактности ансамбла, посвећености послу и неке врсте страсти коју све време, током процеса рада, има цела екипа. Цео живот сам се трудио да правим представе које су, наравно, уметнички вредне, а које публика жели да гледа више пута. То је мој идеал у позоришту и њему стремим“, казао је Егон Савин у изјави за „Позоришне новине“.

У премијерној подели били су Никола Ристановски (Ахмед Нурудин), Ненад Стојменовић (Мула Јусуф), Александар Ђурица (Бегунац-непознати), Љубомир Бандовић (Хасан Целебџија), Наташа Нинковић (Кадиница), Борис Пинговић (Муселим), Зоран Ћосић (Ухода), Слободан Бештић (Кадија), Марко Николић (Хаџи Синанудин), Небојша Кундачина (Тамничар), Танасије Узуновић (Кара Заим), Дарко Томовић (Миралај Осман Бег), Миодраг Кривокапић (Секретар), Марко Јанкетић (Младић), Игор Илић (Дервиш) и Жељко Гроздановић (Дервиш).

Савин потписује и идеју простора, а уметнички тим чине и Бранислава Илић (драматург), Јелена Стокућа (костимограф), Зоран Христић (композитор) и др Љиљана Мркић Поповић (сценски говор).

Осим публике, речи хвале за „Дервиш и смрт“, овећан са око двадесетак престижних награда које су додељене представи, редитељу Егону Савину, Љубомиру Бандовићу, а највише тумачу насловне улоге Николи Ристановском (међу

којима су и „Раша Плаовић“ и Стеријина награда за глуму) нису штедели ни критичари.

Жељко Јовановић је, између осталог, оценио да је ово представа „која ће ући у анале нашег театра по својој прецизности, редитељској инвентивности и глумачким креацијама, као што је улога Ахмеда Нурудина Николе Ристановског“, док његов колега Владимир Стаменковић сматра да је „Дервиш и смрт“ изванредан комад у којем су „све компоненте – глума, сценографија, осветлење, музика – плодотворно усаглашене“.

Представа је премијерно одиграна 27. децембра 2008. године и до је имала укупно 132 извођења.

На јубиларном извођењу у подели су били Никола Ристановски, Ненад Стојменовић, Александар Ђурица, Зорана Бећић Ђорђевић, Љубомир Бандовић, Борис Пинговић, Зоран Ћосић, Слободан Бештић, Бранко Јеринић, Небојша Кундачина, Гојко Балетић, Дарко Томовић, Бојан Кривокапић, Амар Ћоровић и Милош Лаловић.

■ Р.П.Н. ■

ФЕЉТОН: СТО ГОДИНА БАЛЕТА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ (12)

Значајан допринос страних уметника

Пише: Бранкица Кнежевић

Шездесете и седамдесете године XX века су биле посебно значајне за развој и напредак балетског ансамбла Народног позоришта. Репертоар је већ био чврсто постављен и обухватао је различите стилове игре – доминантно класичног балетског израза, али и савременог и неокласичног. У овом периоду су углавном извођене две балетске премијере годишње. Таква динамика је значајно допринела уметничком развоју солиста и првака, посебно у оквиру класично-академског репертоара. Поставке нових наслова, стилски различитих, позитивно су утицале и на комплетан ансамбл. Низ угледних балетских педагога и кореографа је у поменутом периоду посетио Београд и утицао на подизање уметничког нивоа Балета Народног позоришта, захваљујући преданом раду, великом искуству и одличном познавању строгих канона балетске уметности.

Призната руска уметница Нина Анисимова је поставила балет *Пепелуга* (1963, С. Прокофјев). У раду са нашим играчима

показала се као одличан педагог, а њена сјајна кореографска решења утицала су на то да *Пепелуга* постане прави спектакл. У овој представи је учествовао целокупни ансамбл Балета, а поједини солисти су остварили своје најбоље улоге. Анисимова је зналачки искористила музику Прокофјева и креирала велики број захтевних солистичких улога у којима су заблистали наши уметници, али и читав ансамбл. У сезони 1965/66, код нас је гостовао Абдурахман Кумисџинов, балетски педагог из Лењинграда (данашњи Санкт Петербург). Поред рада на свакодневним балетским вежбама, поставио је и један балетски дивертисман у оквиру којег су се изводили одломци из класичног балетског репертоара (*Бајадера*, *Гусар*, *Шчелкунчик* и други).

Италијански кореограф Марио Пистони је 1967. године поставио на нашој сцени балете *Блудни син* (С. Прокофјев) и *Spirituels* (М. Гуд), али се они нису дуже задржали на репертоару.

Вишња Ђорђевић, Фоска Хармел, Бранко Марковић, „Зачарана лепотица“, 1968

У наставку сарадње са уметницима из тадашњег Совјетског Савеза, ангажована је Олга Јордан, балерина и кореограф, ученица чувене Агрипине Ваганове, а на нашој сцени је поставила *Зачарану лепотицу* (1968, П.И. Чајковски). Створила је изузетну представу, а у тежњи да што мање одступи од оригиналне кореографије, приказала велико познавање стила, традиције и строгих правила које је установио родоначелник балетског академизма Маријус Петипа. Угледни гост на премијери *Зачаране лепотице* био је Јури Григорович, водећи кореограф Балета Бољшег театра у Москви. Он је том приликом

изјавио: *Сматрам да је то просто колосалан рад. Сваки ансамбл требало би да игра Зачарану лепотицу, као неку врсту школе-после тога са лакоћом може да се изведе сваки балет.* (Вечерње новости, 1968). Григорович је тада говорио и о неопходности негована мушке балетске игре и великој пажњи која се мора посветити том сегменту, јер у супротном може доћи до неравнотеже и успоравања развоја женског балетског ансамбла. То је тема која је актуелна и данас, посебно у нашој средини која је у сталном дефициту мушког играчког кадра. Чувени балетски играч Милорад Мишковић представио се нашој публици и као кореограф балета *Сид* (1971, Ж. Масне). Критика је оценила овај балет као елегантан и стилски складан, а и сам Мишковић је тумачећи главну улогу потврдио своју уметничку индивидуалност и раскошан таленат. Посебан догађај је представљало балетско вече које је изведено 1972. године. У оквиру тог програмски и музички

богатог спектакла изведени су следећи балети: *Бахус и Аријадна* (А. Русел), *Голем* (Ф. Барт), оба у поставци Димитрија Парлића и *Болеро* (М. Равел) у кореографији чувеног Мориса Бежара који је и аутор сценографије и костима. *Болеро* је представљао изузетан уметнички догађај, пре свега због Бежара, једног од најпознатијих савремених светских кореографа, али и чињенице да је овај балет ексклузивно поставио 1961. године за нашу чувену балерину Душку Сифниос која је била права звезда Бежарове балетске трупе *Балет XX века*. Ова представа је гостовала на бројним сценама широм света, али је и наша публика изузетно прихватила, посебно због беспрекорног и надахнутог извођења Душке Сифниос.

(наставиће се)

*Напомена: Захваљујући записима и драгоценим сведочанствима Милице Јовановић, која је неуморно пратила историјски и уметнички развој балета на нашим просторима, проналазимо важне податке наше балетске историје, пре свега у књизи *Балет Народног позоришта, Првих седамдесет година* у издању Народног позоришта у Београду.

ЈАНУАР 2024.

ВЕЛИКА СЦЕНА

ЧЕТ. 04.	СЛЕПИ МИШ оперета Јохана Штрауса	од 19.30
СРЕ. 10.	КРЦКО ОРАШЧИЋ балет П. И. Чајковског	од 19.00
СУБ. 13.	НОВОГОДИШЊИ ГАЛА КОНЦЕРТ	од 19.30
НЕД. 14.	НОВОГОДИШЊИ ГАЛА КОНЦЕРТ	од 19.30
ПОН. 15.	ИВАНОВ драма Антона Павловича Чехова	од 19.30
СРЕ. 17.	НА УРАНКУ опера Станислава Биничког 120 ГОДИНА ОД ПРЕМИЈЕРЕ ПРВЕ СРПСКЕ ОПЕРЕ	од 19.30
ЧЕТ. 18.	КРЦКО ОРАШЧИЋ балет П. И. Чајковског	од 19.00
ПЕТ. 19.	КРЦКО ОРАШЧИЋ балет П. И. Чајковског	од 19.00
СУБ. 20.	СВЕТИ ЈОВАН СЛАВА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА НА УРАНКУ опера Станислава Биничког 120 ГОДИНА ОД ПРЕМИЈЕРЕ ПРВЕ СРПСКЕ ОПЕРЕ	од 12.00 од 19.30
НЕД. 21.	ВЕЛИКА ДРАМА драма Синише Ковачевића	од 19.30
ПОН. 22.	КРЦКО ОРАШЧИЋ балет П. И. Чајковског	од 19.00
УТО. 23.	КРЦКО ОРАШЧИЋ балет П. И. Чајковског	од 19.00
СУБ. 27.	У ИМЕ ОЦА И СИНА / ПРЕМИЈЕРА ПРИЧА О СВЕТОМ САВИ драма Милована Витезовића	од 19.30
НЕД. 28.	ДЕЦА опера у 17 песама на музику Ирене Поповић по роману Милене Марковић	од 19.30
ПОН. 29.	МАГБЕТ трагедија Вилијама Шекспира	од 19.30
УТО. 30.	ОРФЕЈ И ЕУРИДИКА опера Кристофа Вилибалда Глука	од 19.30
СРЕ. 31.	ГУСАР/LE CORSAIRE балет на музику Адолфа Адама и групе композитора	од 19.00
ЧЕТ. 01.	ГУСАР/LE CORSAIRE балет на музику Адолфа Адама и групе композитора	од 19.00
ПЕТ. 02.	ГОДИНЕ ВРАНА драма Синише Ковачевића	од 19.30
СУБ. 03.	ПЕПЕЉУГА опера Ђоакина Росинија	од 19.30
НЕД. 04.	НОРА - ЛУТКИНА КУЋА драма Хенрика Ибзена	од 19.30
ПОН. 05.	ОЧЕВИ И ОЦИ драматизација Кате Ђармати по роману Слободана Селенића	од 19.30
СРЕ. 07.	КРЦКО ОРАШЧИЋ балет П. И. Чајковског	од 19.00
ЧЕТ. 08.	КРЦКО ОРАШЧИЋ балет П. И. Чајковског	од 19.00

ГОСТОВАЊА

26. 01. МАРИЈА КАЛАС ГАЛА - у 19 часова, Чачак
04. 02. СИТНИЦЕ КОЈЕ ЖИВОТ ЗНАЧЕ - Панчево

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

ЧЕТ. 11.	АКАДЕМИЈА УМЕТНОСТИ У БЕОГРАДУ студенти IV године глуме	од 18.00
ПЕТ. 12.	АКАДЕМИЈА УМЕТНОСТИ У БЕОГРАДУ студенти IV године глуме	од 18.00
НЕД. 14.	ФАКУЛТЕТ САВРЕМЕНИХ УМЕТНОСТИ семестрални испит студената у класи проф. Виде Огњеновић	од 20.30
СУБ. 20.	СНЕЖАНА И СЕДАМ ПАТУЉАКА опера за децу Драгана Каролића	од 11.00 од 13.00
НЕД. 21.	СНЕЖАНА И СЕДАМ ПАТУЉАКА опера за децу Драгана Каролића	од 11.00 од 13.00
ПОН. 22.	САЊАО САМ ДА САМ СЕ ПРОБУДИО / ПРЕМИЈЕРА црна комедија Жељка Хубача	од 20.30
ПОН. 22.	БАЛКАНСКИ ШПИЈУН трагикомедија Душана Ковачевића	од 20.30
УТО. 23.	РИБАРСКЕ СВАЂЕ комедија Карла Голдонија	од 20.30
СРЕ. 24.	БАЛКАНСКИ ШПИЈУН трагикомедија Душана Ковачевића	од 20.30
ЧЕТ. 25.	САЊАО САМ ДА САМ СЕ ПРОБУДИО црна комедија Жељка Хубача	од 20.30
ПЕТ. 26.	ГОСПОЂА АЈНШТАЈН драма Снежане Ђинђић - титловано на енглески језик	од 20.30
СУБ. 27.	СИТНИЦЕ КОЈЕ ЖИВОТ ЗНАЧЕ драматизација Ђорђа Косића по роману Лоренца Маронеа	од 20.30
НЕД. 28.	ХАСАНАГИНИЦА драма Љубомира Симовића	од 20.30
ПОН. 29.	УСПАВАНКА ЗА АЛЕКСИЈУ РАЈЧИЋ драма Ђорђа Косића	од 20.30
УТО. 30.	МИЛЕНИЈУМ У БЕОГРАДУ драматизација Катарине Тодоровић по роману Владимира Пиштала	од 20.30
СРЕ. 31.	РИБАРСКЕ СВАЂЕ комедија Карла Голдонија	од 20.30
ПЕТ. 02.	МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Емануела Шмита	од 20.30
СУБ. 03.	ВЛАСТ комедија Бранислава Нушића у адаптацији Милана Нешковића	од 20.30
НЕД. 04.	ЛУТКА СА КРЕВЕТА БР.21 драма Ђорђа Лебовића	од 20.30
ПОН. 05.	НАШ РАЗРЕД драма Тадеуша Слобођанека	од 20.30

ФЕБРУАР

ДОГАЂАЈИ

11. и 12. 01. АКАДЕМИЈА УМЕТНОСТИ У БЕОГРАДУ студенти IV године глуме, Сцена „Раша Плаовић“ у 18 часова
13. и 14. 01. НОВОГОДИШЊИ ГАЛА КОНЦЕРТ Велика сцена у 19.30 часова
14. 01. ФАКУЛТЕТ САВРЕМЕНИХ УМЕТНОСТИ семестрални испит студената у класи проф. Виде Огњеновић, Сцена „Раша Плаовић“ у 20.30 часова
20. 01. СВЕТИ ЈОВАН СЛАВА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА Велика сцена у 12 часова
21. 01. САЊАО САМ ДА САМ СЕ ПРОБУДИО / ПРЕМИЈЕРА црна комедија Жељка Хубача, Сцена „Раша Плаовић“ у 20.30 часова
27. 01. У ИМЕ ОЦА И СИНА / ПРЕМИЈЕРА, ПРИЧА О СВЕТОМ САВИ драма Милована Витезовића, Велика сцена у 19.30 часова

СРЕЋНИ НОВОГОДИШЊИ И БОЖИЋНИ ПРАЗНИЦИ!